

KAIP SUPRANTI SAKINĮ „KULTŪRA SKLEIDŽIASI PER KŪRYBĄ IR TARNAVIMĄ BENDRUOMENEI?“

Augustė Kavaliauskaitė, 11 klasė

Mokytoja Laura Arnotaitė, Židikų Marijos Pečkauskaitės gimnazija

Kalbėti apie kultūrą mums, paaugliams, ne visada yra lengva. Mes suvokiame, kad kultūra kasdien mums kvėpuoja į veidus, bet kaip dažnai mes nosisukame nuo jos ir nesuteikiame jai progos užlieti mus visa jėga. Skaitau poeto Liutauro Degėsio mintį, kad: „Kultūroje visuomet slypi galimybė išlaisvinti žmogų, padėti susigaudyti gyvenime, galimybė ugdyti skonį, distanciją, pasitikėjimą savimi ir kritiškumą“ ir dingteli suvokimas, kad man pasisekė, mano šeima, aplinka ir mokykla suvokia kūrybos galią, o, svarbiausia, diegia sampratą, kad kūryba yra puiki priemonė tarnauti bendruomenei.

Taip, gal man lengva kalbėti, nes bręstu aplinkoje, kurioje dar gyva rašytojos, labdarės, šviesuolės Marijos Pečkauskaitės dvasia, jaučiamas jos tarnystės žmogui ir kultūrai pavyzdys. Brandžiausiai jis pasireiškė būtent pas mus – Židikuose, kada ji įkūrė lietuvišką mokyklėlę, organizavo kultūros vakarus, režisavo „gyvuosius paveikslus“ ir parašė svarbiausius savo gyvenimo tekstus. Mes, židikiškiai, tai prisimename, o tiems, kas galbūt retsykliais primiršta, atminties dulkes nubraukti padeda iš tolo ant mokyklos sienos matoma citata-kvietimas: „Dulkių pasaulyje veikliai darbuokis šviesos pasauliui.“ Ir kaip gali užsimiršti? Ir kaip gali ignoruoti? Kaip nesusimąstyti, ar aš pakankamai vertinu kultūrą, ar pakankamai skiriu savęs bendruomeninei veiklai? Į kiekvieną šį klausimą atsakiau sau. Aš nesijaučiu svetima lietuviškajai kultūrai: nevengiu klausytis liaudies dainų, lietuviškos pasakos mane lydėjo ir lydi iki šiol (taip taip, pasakoms mes niekada nebūname per dideli), skaitau ne tik privalomąją lietuvių literatūrą, domiuosi ir žaviuosi mano krašte gyvenusiais ir kūrusiais menininkais. Ir savo pavyzdžiu demonstruoju, kad kultūra skleidžiasi tik santykiyje su žmogumi, matyt, dėl to praėjusiais metais gimnazijoje buvau pripažinta mergaite, kuri siekia Marijos Pečkauskaitės idealo. Šis titulas įpareigoja, noriu pateisinti taip manusių mokytojų ir draugų pasirinkimą. Pradėjau nuo artimiausios aplinkos – sesers ir tėvų. Tapau jiems savotiška knygneše, kuri ne tik primena, kad atėjo mūsų šeimoje knygos skaitymo valandėlė, bet tiesiogine prasme pristato knygas iš bibliotekų. Manau, kad skaisčiai šviestum, privalai, pirmiausia, nušviesti aplinką, kurioje praleidi daugiausiai laiko. Pradėjau nuo namų, mokyklos ir net neabejoju, kad tęsiu tai ir toliau, nes, prisipažinsiu, mano rašomojo stalo slapčiausiame stalčiuje jau guli ir pirmieji poetiniai bandymai...

Skleisti kultūrą ir tarnauti visuomenei mes turime aibę būdų, galimybių. Ir prie šio vardijimo norisi pridėti dar vieną žodį – PAREIGŲ. Tik suvokę, kad tarnystė kultūrai, bendruomenei, kurioje mes gyvename, yra ne pasirinkimas, o pareiga, mes augame ir auginame šalia esančius. O kodėl kiekvienam „neužkūrus“ savo aplinkoje *perpetuum mobile*?